

מ"ת 30141/04/20 - מדינת ישראל נגד מופיד סרנדח, מוחמד סרנדח

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 30141-04-20 מדינת ישראל נ' סרנדח(עציר)
מ"ת 13994-05-20 ישראל נ' סרנדח(עציר)

בפני	כבוד השופט אברהם רובין
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב במ"ת 30141-04-20	1. מופיד סרנדח
המשיב במ"ת 13994-05-20	2. מוחמד סרנדח

החלטה

1. לפני שתי בקשות למעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים. תחילה הוגשו נגד כל אחד מהמשיבים כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים, זאת בגין אותה פרשה, ובהמשך הוגש כתב אישום מתוקן המתייחס לשני הנאשמים. על כן הבקשות למעצר המשיבים נדונו במאוחד.

2. כתב האישום המתוקן מייחס לשני המשיבים ביצוע של עבירות אלו - נשיאת נשק שלא כדין (סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977), שתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה (סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין), ושתי עבירות נוספות של חבלה בכוונה מחמירה (סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין). כמו כן, מיוחסת למשיב 1 עבירה של איומים (סעיף 192 לחוק העונשין).

על פי הנטען בכתב האישום המתוקן, שני המשיבים הם אחים ולהם אחות הנשואה למתלונן מוחי שאמי (להלן - "מוחי"). הנישואין של השניים לא עלו יפה, ובמהלך חודש מרץ 2020 נפרדו האחות ומוחי. על רקע הפרידה ופניות של מוחי לאחות ברשת החברתית החליטו המשיבים לתקוף את מוחי ולחבול בו חבלה חמורה. לשם מימוש רצונם הצטיידו המשיבים בסכין ובכלי נשק חם שטיבו המדויק איננו ידוע למאשימה. ביום 14.4.20 התקשר המשיב 1 למוחי ואמר לו כי ברצונו לשוחח עמו ברחוב ליד ביתו. מוחי השיב כי הוא איננו מעוניין להתעמת עם המשיב 1, וכי אם זו כוונתו של המשיב 1 אזי עדיף שלא יגיע אליו. מספר דקות לאחר מכן הגיעו שני המשיבים, כשהם רכובים על קטנוע, אל סמוך לביתו של מוחי. המשיב 1 התקשר שוב למוחי וביקש ממנו לצאת לרחוב. המשיב 1 הרגיע את מוחי ואמר לו כי הוא איננו מעוניין בגירושי אחותו ממוחי, וכי מטרת הגעתו היא לנסות לפתור את הסכסוך בדרכי שלום. בהמשך לכך יצא מוחי מביתו אל הרחוב כדי לפגוש במשיבים. עם הגיעו למשיבים ברך אותם מוחי לשלום ולחץ את ידיהם. או אז, הוציא לפתע המשיב 2 סכין והחל לדקור את מוחי פעם אחר פעם ברגלו ובבטנו, בעוד המשיב 1 אווז במוחי וחובט בו באגרופיו. באותה עת יצא אל הרחוב אחיו של מוחי - מוחמד שאמי - וכאשר הוא ראה את המתרחש הוא רץ לעבר המשיבים בניסיון לחלץ מידיהם את מוחי. בשלב זה הוציא המשיב 1 הנשק החם ממקום מסתור מתחת למושב הקטנוע. עם הגעתו של מוחמד שאמי למקום הרפה המשיב 2 מאחיזתו במוחי, ובעוד מוחי נמלט מהמקום הסתער המשיב 2 לעברו של מוחמד שאמי כשהוא אווז בסכין במטרה לדקור אותו. בניסיון להימלט נפל מוחמד שאמי לקרקע כשהמשיב 2 דוקר אותו ובוועט בו שוב ושוב. במקביל רץ המשיב 1 לעבר מוחמד שאמי וירה ירייה אחת לעבר ראשו, בעוד מוחמד שאמי שוכב על

הקרקע. מיד לאחר מכן החל המשיב 1 לדלוך אחרי מוחי כשהוא יורה לעברו שתי יריות. בהמשך לאמור הובהל מוחמד שאמי לטיפול בסניף קופת חולים הסמוך למקום. זמן קצר לאחר מכן הגיע לקופת החולים גם המשיב 1, אשר ניסה להיכנס לבניין במטרה לפגוע במוחמד שאמי, אלא שהנוכחים במקום מנעו זאת ממנו. בהמשך פונה מוחמד שאמי באמבולנס לבית החולים, ובעת שהוא הוכנס לאמבולנס איים עליו המשיב 1 באמרו כי טרם גמר אתו את החשבון. כתוצאה ממעשי המשיבים נגרמו למוחי שאמי 5 פצעי דקירה בגבו ובירכו, והוא נזקק לטיפול רפואי. למוחמד שאמי נגרמו ארבעה פצעי דקירה שגרמו לפגיעות בטחול ובכליה, ואף הוא נזקק לטיפול רפואי.

3. ב"כ המשיבים טען כי אין ראיות לכאורה להוכחת כתב האישום, וכמו כן הוא עתר לשחרור המשיבים לחלופת מעצר. ב"כ המשיבים טען לסתירות שקיימות בעדויות המתלוננים בנוגע לסוג הנשק החם שבו, לפי הטענה, נעשה שימוש באירוע, וכן שקיימת אי בהירות לגבי השאלה מי השתמש בנשק חם באירוע, אם בכלל. ב"כ המשיבים גם מפנה לעובדה שאין בחומר החקירה חוות דעת לגבי מעורבותו של נשק חם באירוע, ולכך שאין כל ראיה אובייקטיבית לכך שבאירוע נעשה שימוש בנשק חם.

ב"כ המשיבים הוסיף וטען, כי הצגת האירוע כסוג של מארב שטמנו המשיבים למוחי ולאחיו מוחמד חוטא לאמת, באשר מדובר למעשה בקטטה דו צדדית, שבמהלכה נפצע גם המשיב 1 מירי.

4. נקודת המוצא לבחינת קיומן של ראיות לכאורה במקרה זה, היא העובדה שקיים סרטון המתעד את אירוע התקיפה נושא כתב האישום. מצפייה בסרטון עולה כי האירועים המתוארים בכתב האישום קרובים למציאות. בסרטון רואים שני אנשים שמגיעים לזירת האירוע בקטנוע, יורדים ממנו וממתינים. אחד מהאנשים לובש בגד עם שרוולים ארוכים שלאורכם פס לבן, וכך ניתן להבחין בינו לבין האדם השני. לאחר זמן מה מגיע לאותם שני אנשים אדם שלישי, שאין חולק על כך שזהו מוחי. לאחר שמוחי לוחץ את ידי האנשים מתחיל אחד מהם לדקור אותו. בהמשך ניתן לראות את אחד האנשים מוציא דבר מה, שנראה ככלי נשק חם, מתא המטען שמתחת למושב הקטנוע, ובהמשך ניתן לראות בסרטון שהוא יורה ירייה אחת לעבר מוחמד שאמי ששרוע על הרצפה. ודוקו, בסרטון ניתן לראות בבירור הבזק שמתאים לביצוע ירי. האמור בכתב האישום תואם, אם כן, את שרואים בסרטון (למעט שתי היריות שלפי הנטען ירה המשיב 1 לעבר מוחי שנמלט ממנו), והרושם הלכאורי מצפייה בסרטון הוא, שמדובר במארב מתוכנן של אותם שני אנשים, שתכליתו הייתה לפגוע במוחי באמצעות הפץ חד, כשאחד מאותם אנשים ירה במהלך האירוע בנשק חם שטיבו איננו ברור. על כן, הטענה שמדובר באירוע של קטטה דו צדדית איננה משכנעת ככל.

5. אשר לשאלה מי הם אותם שניים אשר נראים בסרטון תוקפים את מוחי ואת אחיו - בעניין זה העידו שני המתלוננים - מוחי ואחיו מוחמד שאמי - ולדבריהם מדובר במשיבים, שמוכרים להם היטב (ראו - הודעת מוחי מיום 15.4.20 בשעה 04:25 בבית החולים, וכן הודעת מוחמד שאמי מאותו יום בשעה 06:00). למעשה די בשתי הודעות אלו בשילוב עם הסרטון, כדי לבסס ראיות לכאורה נגד שני המשיבים. הסתירות להן טוען ב"כ המשיבים בכל הנוגע להודעות מאוחרות יותר שמסרו המתלוננים אינן שומטות את הקרקע מתחת למסקנה זו, ומקומן להתברר במשפט עצמו. ואולם, מעבר לעדויות המתלוננים בדבר נוכחותו של המשיב 1 באירוע, קיימת הודעה של המשיב 1 עצמו, מיום 15.4.20 בשעה 10:39, בה הוא מאשר כי הוא אכן כעס על מוחי, וכי הוא הגיע לביתו כדי לדבר עמו, ואף תקף אותו ראשון באגרופים (ש' 31-34). יוצא אם כן, שהמשיב 1 מאשר כי הוא אחד משני האנשים שנראים בסרטון

ממתינים למוחי ליד הקטנוע ולאחר מכן תוקפים אותו ואת אחיו מוחמד שאמי. המשיב 1 אמנם טוען בעדותו כי הוא היה לבד, אך בסרטון ניתן לראות בבירור שאין לטענה זו כל בסיס. המשיב 2 נחקר אף הוא לגבי נוכחותו באירוע ולגבי מה שנראה בסרטון, ולכל השאלות שהופנו אליו בנושא זה הוא השיב "לא יודע". כך השיב המשיב 2 גם לשאלות שהתשובות להן נמצאות מטבע הדברים בתחום ידיעתו, כגון השאלה האם הוא והמשיב 1 היו על הקטנוע. דהיינו, המשיב 2 לא מסר גרסה נגדית לזו של המתלוננים שטענו כי הוא השתתף באירוע הנטען (הודעת המשיב 2 מיום 4.5.20 בשעה 00:09).

אשר על כן, על יסוד הסרטון, עדויות המתלוננים, עדות המשיב 1 שהודה כי היה מעורב באירוע, ועדות המשיב 2 שלא מסר גרסה ברורה בשאלת נוכחותו באירוע, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה לצורך הוכחת כתב האישום.

6. לעניין השימוש בנשק חם באירוע - ב"כ המשיבים טען, כי בניגוד לנדרש לפי סעיף 144(ה) לחוק העונשין, אין בחומר הראיות תעודה החתומה בידי קצין משטרה בדרגת מפקח ומעלה אשר מאשרת שהחפץ בו עשה שימוש, לכאורה, המשיב 1 הוא נשק, ומכאן שאין ראיות לכאורה לשימוש בנשק חם באירוע. בטענה זו אין ממש. אכן, אין בחומר הראיות חוות דעת כאמור, ברם, הוראת סעיף 144(ה) קובעת דרך אפשרית אחת להוכחת העובדה שחפץ מסוים הוא כלי נשק, ואין בה כדי לשלול דרכים אחרות להוכחת אותה עובדה, ובכלל זה הוכחתה על ידי ראיות נסיבתיות (ראו: ע"פ 7532/12 אדם איטל נ' מדינת ישראל, פסקה 190 לחוות דעתו של כב' השופט נ' סולברג (11.12.16)); ע"פ 3355/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (28.12.11)). וכן נפסק זה מכבר, כי "נטל השכנוע מוטל על שכם התביעה הכללית להוכיח את כל יסודות העבירה, הקבועים בסעיף 144(א) לחוק העונשין. דרכי ההוכחה רבות הן ומגוונות, ובמקום שהאקדח עצמו לא נמצא ולא נבדק, ניתן להיעזר בהוכחת נסיבתיות ובהנחות הנובעות מהשכל הישר" (ע"פ 592/83 מאיר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(1) 331, 333 (1984) ראו גם: 6992/08 כץ נ' מדינת ישראל, פסקה 7 וההפניות שם (12.10.09)). סבורני אם כן, כי בשלב הדיוני בו אנו מצויים די בסרטון, בעדויות המתלוננים ובעדות עלאא אלדין נופל, כדי לבסס ראיות לכאורה גם בנוגע לעבירת נשיאת הנשק. אני ער לטענות ב"כ הנאשמים לגבי סתירות שקיימות בעדויות השונות לגבי סוג הנשק שבו נעשה שימוש באירוע, ברם לא זה השלב שבו יש לברר את הסתירות.

7. ב"כ המשיבים הוסיף וטען, לאפליה הנוצרת בעובדה שלמרות שלשיטת המשיבים מדובר בקטטה הדדית, בה נפצע גם המשיב 1, הרי שהמתלוננים לא הועמדו לדין. דין טענה זו להידחות. ראשית, נפסק כי המקום להעלאת טענת הגנה מן הצדק הוא במסגרת ההליך העיקרי (בש"פ 7148/12 כנאנה נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (14.10.12) (להלן - "עניין כנאנה"); בש"פ 4068/15 מלכה נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (22.6.15)). בפסיקה נקבע, כי "אין מקום לבחון במסגרת הליך של מעצר עד תום ההליכים טענת הפליה שעוסקת במצבים בהם הוגש כתב אישום רק נגד חלק מהמעורבים לכאורה בפרשה נתונה" (בש"פ 31/16 אלפיניש נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (14.1.16)). ושנית, הראיות הלכאוריות שלפניי כלל אינן תומכות בטענת ב"כ המשיבים לפיה האירוע נושא כתב האישום הוא בבחינת קטטה דו צדדית. כאמור לעיל, הסרטון שמתעד את האירוע מלמד לכאורה שמדובר במארב מתוכנן שטמנו המשיבים למוחי, ולא בקטטה. על כן חלקם הלכאורי של המשיבים באירוע שונה מהותית מחלקם של המתלוננים.

8. העבירות המיוחסות למשיבים מקימות עילת מעצר סטטוטורית מכוח הוראת סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, זאת בשל העובדה שמדובר בעבירות שבוצעו תוך שימוש

כמו כן, נסיבות ביצוע העבירה מלמדות לכשעצמן על מסוכנות ניכרת שנשקפת מהמשיבים, זאת חרף עברם הנקי. מדובר בעבירה שלכאורה תוכננה מראש. התקיפה בוצעה על ידי שני הנאשמים יחדיו. הנאשמים דקרו מספר פעמים כל אחד מהמתלוננים. הירי בוצע לכאורה לכיוונו של המתלונן. כל אלו מלמדים על מסוכנות ניכרת, המקימה עילת מעצר.

9. גם כאשר מתקיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר מחויב בית המשפט לבחון את האפשרות של השגת מטרת המעצר בדרך פחות פוגענית מאשר מעצר ממש. עם זאת, הכלל הוא שבית המשפט לא יורה בדרך כלל על שחרורם לחלופת מעצר של מי שנחשדים בעבירות נשק. המקרה שלפניי איננו יוצא מהכלל. כפי שניתן להיווכח מסרטון האירוע, מדובר במשיבים שלכאורה תכננו והוציאו לפועל תקיפה חמורה שבמהלכה נעשה שימוש בנשק קר וחם. המסוכנות הנלמדת מנסיבות האירוע איננה מאפשרת מתן אמון במשיבים, כנדרש לצורך שחרורם בתנאים, ואפילו לא לצורך מעצרים באיזוק אלקטרוני, ולעניין זה אינני נזקק לתסקיר מאת שירות המבחן, זאת למרות עברם הנקי של המשיבים. ונזכיר, איזוק אלקטרוני איננו בבחינת פתרון קסם המונע מהעצור לצאת את ביתו, והוא כרוך מעצם טיבו בנטילת סיכון מחושב לגבי האפשרות שהעצור יצא מביתו ולגבי הנזק שהוא עלול לגרום אם יפר את תנאי האיזוק. במקרה שלפניי המסוכנות הגלומה במשיבים כה גבוהה עד שלא ניתן לאיין אותה באופן סביר על ידי שחרורם של המשיבים לחלופת מעצר או על ידי מעצרים באיזוק אלקטרוני. יודגש כי אני ער לטענת ב"כ המשיבים לפיה רמת המתח בין המשיבים לבין המתלוננים פחתה בשל התערבותם של מכובדים ממחנה הפליטים שועפט, ברם לא הובאה כל ראיה לתמיכה בטענה זו, ועל כן היא נדחת.

10. אשר על כן, אני מורה על מעצרים של המשיבים עד לתום ההליכים.

ניתנה היום, כ"ה אייר תש"פ, 19 מאי 2020, בנוכחות הצדדים.